

Nr 19.

Ankom till riksdagens kansli den 4 mars 1919 kl. 1/2 6 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1919 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt, dels ock i ämnet väckta motioner.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar Källman, Ollas A. Ericsson, Wijk, Lyckholm, K. A. Nilson, Bäckström, Forssman, Boman, Vennersten, Jonsson i Hökhult, Rune, Holmström, Olsson i Kullenbergstorp, Nilsson i Kristianstad, Bergman, Johannes Åkesson, Neess, Olsson i Ramsta och Lövgren i Nyborg.

Genom proposition, nr 96, av den 7 februari 1919, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av bifogat utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande:

Förslag

till

förordning om särskilda avdrag vid 1919 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Vid 1919 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt skall beträffande här i riket mantalsskriven svensk medborgare lända till efterrättelse vad här nedan sägs.

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 7 saml. 18 häft. (Nr 19.)

2 §.

1 mom. Vid bevilningstaxeringen skall för skattskyldig, som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,000 kronor och som har att på grund av försörjningsplikt underhålla ett eller flera barn, som vid 1919 års början icke fyllt 15 år, den i den skattskyldiges mantalsskrivningsort efter avdrag enligt 12 § i gällande bevillningsförordning återstående beskattningsbara inkomst nedsättas, om den skattskyldiges sammanlagda årsinkomst, beräknad i enlighet med 10 § i de vid bevillningsförordningen fogade »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen»,

ej uppgår till 1,500 kronor,

med 20 % för ett barn

» 30 » » två »

» 40 » » tre »

» 50 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 1,500 men ej till 2,500 kronor,

med 15 % för ett barn

» 20 » » två »

» 25 » » tre »

» 30 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 2,500 men ej till 3,000 kronor,

med 5 % för ett barn

» 10 » » två eller tre barn

» 15 » » fyra eller flera barn.

2 mom. Vid samma taxering må skattskyldig, som icke äger förmögenhet överstigande 10,000 kronor och som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,000 kronor, åtnjuta nedsättning av den i den skattskyldiges mantalsskrivningsort efter avdrag enligt 12 § bevillningsförordningen återstående beskattningsbara inkomst

med högst 30 procent, om den skattskyldiges sammanlagda årsinkomst, beräknad på sätt ovan är sagt, ej uppgår till 1,000 kronor,

med högst 20 procent, om berörda årsinkomst uppgår till 1,000 kronor men ej till 2,000 kronor, och

med högst 10 procent, om samma årsinkomst uppgår till 2,000 kronor men ej till 3,000 kronor.

Beslut om avdrag enligt detta mom. må avse vare sig viss skatt-

skyldig eller viss med hänsyn till årsinkomstens eller försörjningsplik-
tens storlek eller ock till annan på skatteförmågan väsentligt inverkan
omständighet bestämd grupp av skattskyldiga.

Ej må den omständighet, att avdrag skett jämlikt 1 mom. utgöra
hinder att medgiva avdrag jämväl enligt detta moment.

I fråga om skattskyldig, som på grund av försörjningsplikt under-
håller annan, skall sådant avdrag medgivas, därest icke antingen med-
givandet skulle obilligt betunga andra skattskyldiga inom kommunen
eller taxeringsmyndigheten efter prövning av omständigheterna i varje
särskilt fall finner den skattskyldige därav icke vara i behov.

3 §.

1 mom. Den nedsättning i det taxerade beloppet, som enligt 19 §
2 mom. i gällande förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt till-
kommer skattskyldig, skall ökas till 300 kronor för varje barn, om
det taxerade beloppet ej överstiger 4,000 kronor, och eljest till 200
kronor för varje barn. För barn, som självt åtnjuter inkomst, äger dock
skattskyldig att tillgodonjuta dylikt avdrag, allenast om och i den mån
barnets inkomst understiger beloppet av den för barnet ifrågakommande
nedsättning.

2 mom. Vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt skall,
utöver vad enligt mom. 1 härovan samt eljest enligt bestämmelserna i
förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt kan vara medgivet,
såsom skattefritt avdragas, om det taxerade beloppet ej överstiger
3,000 kronor, ett belopp av 400 kronor, och om det taxerade beloppet
överstiger 3,000 kronor men ej uppgår till 6,000 kronor, ett belopp av
200 kronor.

4 §.

Är fråga om äkta makar, skall i tillämpliga delar gälla vad be-
träffande makars taxering stadgas i bevillningsförordningen och förord-
ningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

5 §.

Över prövningsnämnds beslut i fråga om tillämpningen av 2 §
2 mom. må klagan icke föras.

6 §.

Har avdrag enligt denna förordning medgivits, åligger det taxeringsnämnden att införa uppgift därom i inkomstlängdens kolumn för anteckningar med angivande jämväl av avdragens särskilda belopp; och skall, då fråga är om avdrag enligt 2 §, i kolumnen för antagen beskattningsbar inkomst upptagas det efter sådant avdrag återstående belopp.

7 §.

Till ledning för uträknandet av de särskilda avdragen utfärdar Kungl. Maj:t erforderliga tabeller.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Beträffande vad föredragande departementschefen enligt ovan omnämnda statsrådsprotokoll anført vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t, får utskottet hänvisa till propositionen.

Till utskottet hava jämväl överlämnats nedannämnda fyra i anledning av propositionen väckta motioner.

Motion I: 149.

I en av herr *Rooth* väckt motion, I: 149, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta, dels att mom. 2 i § 2 av den föreslagna förordningen skall utgå, dels ock att nedsättningen i inkomstskatten enligt § 3 skall vara fakultativ».

*Motion
II: 332.*

I motionen II: 332 har herr *Karlsson* i Vätö föreslagit, att riksdagen måtte besluta sådan ändring i propositionen nr 96, att 2 § finge följande lydelse:

2 §.

1 mom. Vid bevillningstaxeringen skall för skattskyldig, som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,700 kronor och — — — taxeringen»,

ej uppgår till 1,500 kronor, — — — 15 procent för fyra eller flera barn,

uppgår till 3,000 men ej till 3,700 kronor

med 5 procent för två barn

» 10 » » tre eller flera barn.

2 mom. Vid samma taxering må — — — mera än 3,700 kronor, åtnjuta — — — men ej till 3,000 kronor,

med högst 10 procent, om samma inkomst uppgår till 3,000 men ej till 3,700 kronor.

Beslut om — — — vara i behov.

Herrar *Brännström* och *Nilsson* i Antnäs hemställa i motionen II: 333, »att riksdagen måtte med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 96 besluta, att där omförmälda skattelättnader böra vara fakultativa eller beroende av taxeringsmyndigheternas prövning i varje särskilt fall, och att i förordningen om de särskilda avdragen för år 1919 bestämmelser härom må inflyta».

Motion
II: 333.

Slutligen har av herr *Ekman, Karl Johan*, i motion I: 147 hemställts, »att riksdagen ville besluta, att till de av Kungl. Maj:t i proposition nr 96 föreslagna bestämmelserna om särskilda avdrag vid 1919 års taxering måtte fogas ett stadgande av innehåll, att sålunda medgivet avdrag icke skall föranleda till minskning av de prästerskapet enligt gällande lönerogleringsresolutioner tillförsäkrade löneförmåner och sålunda icke får vid utdebitering av prästlön tagas i beräkning».

Motion I: 147.

Beträffande vad de olika motionärerna anført till stöd för sina förslag får utskottet hänvisa till motionerna.

Det är nu det fjärde året i följd, som riksdagen haft att behandla förslag om särskilda skattelättnader för de av den rådande dyrtiden hårdast tyngda skattedragarna. Vid de föregående tillfällena har behovet av dylika lättnader utan vidare undersökning ansetts vara ställt

Utskottet.

utom allt tvivel. Det torde vara påtagligt, att de rådande förhållandena göra fortsatta åtgärder i samma syfte av behovet i hög grad påkallade.

Den år 1916 tillämpade skattelättnaden hade avseende blott å bevillningstaxeringen och därpå grundade skattepåföringar av skilda slag. Genom 1917 års författning i ämnet vidgades området för de provisoriska avdragen till att omfatta även taxeringen för inkomst- och förmögenhetsskatt.

Förra årets förordning om särskilda avdrag gav dem en väsentligt större räckvidd. Gränsen för rätt till avdrag vid bevillningstaxeringen flyttades från 2,400 kronor i årsinkomst till 3,000 kronor och avdragets belopp bestämdes efter en skala, som bättre än den tidigare tillämpade medgav en smidig anpassning efter behovet i olika fall. Möjligheten till särskild lättnad i fråga om inkomst- och förmögenhetsskatten blev också väsentligt ökad. Gränsen för avdragsrätten, som 1917 sattes vid 3,000 kronors taxerat belopp, flyttades till 6,000 kronor eller samma gränstal, som enligt inkomst- och förmögenhetsskatteförordningen gäller för de så kallade barnavdragen. Förändringen innebär en provisorisk höjning av dessa avdrag från 100 kronor till högst 300 kronor för varje barn.

Det av Kungl. Maj:t nu framlagda förslaget är liksom de tidigare författningarna begränsat till här i riket mantalsskrivna svenska medborgare och har bibehållit de ovannämnda gränstalen för rätt till avdrag, 3,000 kronor vid bevillningstaxeringen och 6,000 kronor vid skattetaxeringen. Herr *Karlssons* i Vätö förslag i motionen II: 332, att gränsen vid 3,000 kronors årsinkomst skulle flyttas till 3,700 kronor, kunde nog i och för sig vara beaktansvärt, men som de statistiska beräkningar, som ligga till grund för propositionen, utgått från gränstalet 3,000 kronor, och man icke äger möjlighet överskåda konsekvenserna för särskilt kommunerna av en höjning av gränstalet, har utskottet funnit sig icke kunna tillstyrka motionärens förslag.

*Fakultativa
eller obligato-
riska avdrag.*

Avdragsrätten enligt hittillsvarande författningar i ämnet har varit fakultativ, d. v. s. avdragets befogenhet skulle av vederbörande prövas i varje särskilt fall. Emellertid har, såsom i propositionen framhållits, spörsmålet om fakultativ eller obligatorisk princip för avdragens tillämpande allttjämt varit under diskussion. 1916 års förordning, som var byggd på ett av bevillningsutskottet i anledning av enskild motion lämnat förslag, avsåg fakultativ skattelättnad. Ett av kammarrätten utarbetat förslag till avdrag vid 1917 års taxering omfattade däremot obligatoriska avdrag. Kungl. Maj:ts förslag bibehöll dock av hänsyn till det kommunala skatteintresset den fakultativa principen, men i två

särskilda motioner förordades en övergång till den obligatoriska. Den kommunala intressesynpunkten blev emellertid ledande även för utskottets tillstyrkande av propositionen och riksdagens beslut i enlighet därmed.

Förra året upprepades detsamma. Kungl. Maj:t fann sig sakna material för överblickande av de verkningar, ett övergivande av den fakultativa principen kunde hava. Motionsvis förordades obligatoriska avdrag, men utskottet och riksdagen följde Kungl. Maj:t.

I år ligger saken annorlunda. Kungl. Maj:t har föranställt utredning dels i fråga om det sätt, varpå 1917 och särskilt 1918 års förordningar tillämpats på olika håll i landet, dels ock angående de beräkneliga verkningarna av en övergång till obligatoriska avdrag i enlighet med ett inom finansdepartementet utarbetat utkast till nya bestämmelser i ämnet.

Berörda utredning, för vilkens resultat i propositionen närmare redogjorts, har givit vid handen, att taxeringsmyndigheterna begagnat sin diskretionära befogenhet i förevarande avseende på ett mycket växlande sätt. Ehuru taxeringsmyndigheterna både 1917 och 1918 genom av Kungl. Maj:t på riksdagens anhållan utsända cirkulärskrivelser under rättats om statsmakternas allvarliga syfte, att författningen om särskilda avdrag skulle komma till så vidsträckt användning, som de skattskyldigas behov påkallade och omständigheterna i övrigt medgäve, hava dessa myndigheter icke handhaft sin ifrågavarande befogenhet så, att de särskilda avdragen tillämpats i den omfattning och med den jämnhet, som det hade varit önskvärt. I stor utsträckning synes man hava gjort tillämpningen i en eller annan form generell, vare sig så att alla, som formellt kunnat inrymmas under författningens bestämmelser, utan individuell prövning tilldelats avdrag, eller så att avdrag beviljats vissa grupper av skattskyldiga med generellt uteslutande av andra grupper. Likaså hava taxeringsmyndigheterna på många håll gått så till väga, att de utan avdragsbeloppens avvägande efter behovet i det särskilda fallet i alla förekommande fall beviljat högsta möjliga avdrag.

Den verkställda undersökningen angående verkningarna av obligatoriska avdrag enligt ovannämnda författningsutkast synes hava givit till resultat, att i ett mindre antal fall en ej obetydlig förskjutning i den kommunala skattebördan visserligen torde vara att motse, men att denna förskjutning likväl i stort sett kan betecknas som så måttlig, att hänsyn till densamma icke behöver stå i vägen för en övergång i princip till obligatoriska avdrag.

I enlighet med vad vid utredningen framkommit, har Kungl. Maj:t

funnit sig böra föreslå, att 1919 års särskilda avdrag bliva i huvudsak obligatoriska. Sålunda har avdragsrätten vid skattetaxeringen (3 §) föreslagits utan inskränkning obligatorisk, och med avseende å bevillningstaxeringen hava de enligt tidigare författningar medgivna barnavdragen likaledes gjorts obligatoriska (2 § 1 mom.). Däremot har det nytillkomna avdraget enligt 2 § 2 mom., varom närmare säges härnedan, gjorts fakultativt.

Två av de ovannämnda motionerna hava riktats mot obligatoriska avdrag. I motionen II: 333 hava herrar *Brännström* och *Nilsson* i Antnäs yrkat, att den fakultativa principen måtte bibehållas i fråga om samtliga avdragsformer, medan herr *Rooth*, I: 149, uttalat sig för fakultativa avdrag vid skattetaxeringen.

Vid de föregående tillfällen, då utskottet haft att yttra sig i frågan om fakultativa eller obligatoriska avdrag, har utskottet uttalat sympatier för en anordning av avdragen enligt den senare principen, men i saknad av material för bedömandet av frågans praktiska innebörd funnit sig icke kunna tillstyrka en övergång, som måste te sig som ett steg ut i det ovissa.

Sedan det numera ådagalagts å ena sidan, att taxeringsmyndigheternas tillämpning av de fakultativa avdragen mångenstädes icke haft behöfelig jämnhet och effektivitet, samt å andra sidan, att de förut befarade verkningarna i kommunalskattehänseende av obligatoriska avdrag icke torde bliva alltför ingripande, har även utskottet kommit till övertygelsen, att syftet med de provisoriska skattelättnaderna i det hela blir bättre tillgodosett genom obligatoriska avdrag, även om dessa, såsom naturligt är, måste sättas lägre än maximisatserna i en fakultativ avdragstariff.

Den föreslagna skalan för barnavdraget i 2 § 1 mom. upptager också lägre procentsatser än maximisatserna i den förra året tillämpade skalan, och har skalan för övrigt undergått förenkling i enlighet med uttalade önskemål från taxeringsmyndigheternas sida.

Vidgad av-
dragsrätt.

Det i 2 § upptagna 2 mom. är nytt. Såsom redan nämnts, är det här medgivna avdraget fakultativt, men på det sättet, att detsamma skall, då skattskyldig försörjer annan, under i övrigt given förutsättning beviljas, så snart ej i särskilt fall konstaterats, att behov saknas. Syftet med detta avdrag är tydligen att giva taxeringsmyndigheten ett medel att vid sidan av det fasta avdraget enligt 1 mom. gradera skattelättnaden efter det särskilda behovet. Någon försörjning av barn eller annan person förutsättes icke för rätt till avdrag. Endast det vill-

koret är uppställt, att den skattskyldige icke får äga förmögenhet överstigande 10,000 kronor.

Den kombination av obligatoriskt och fakultativt avdrag, som 2 § uppvisar, kan efter utskottets uppfattning bliva av praktiskt värde. Det torde vara obestridligt att i många fall det skulle kunna kännas stötande för de avdragsberättigade och som ett band för taxeringsmyndigheten, att skattelättnaden icke på något sätt kunde anpassas efter det individuella behovet utan måste komma alla till del i enahanda mått, så snart de formella förutsättningarna vore fyllda.

Uppdelningen av avdraget vid bevillningstaxeringen i två, ett obligatoriskt och ett fakultativt, bör också vara tilltalande från kommunens synpunkt. En kommun kan ju tilläventyrs vara så skattetyngd att redan tillämpningen av 1 mom. medför en avsevärd ökning i bördan för dem av kommunens medlemmar, som ej få del av avdraget.

Emellertid vill utskottet ifrågasätta, om ej ändamålet bäst bleve tjänat genom att taxeringsnämnden vid tillämpningen av det fakultativa avdraget finge full frihet inom paragrafens allmänna gränser. Den föreslagna begränsningen med avseende å viss förmögenhet såsom hinder för avdrag synes därför böra borttagas.

Av det anförda framgår, att utskottet icke funnit herr *Roöths* förslag om uteslutande ur författningen av 2 mom. böra vinna beaktande.

Jämväl i fråga om taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt har Kungl. Maj:ts förslag velat öppna möjlighet till skattelindring även för andra skattskyldiga än dem, som kunna få barnavdrag. Härom har föreskrift givits i 3 § 2 mom. vid vars avfattande hänsyn i viss mån tagits till resultatet av pågående utredning om nya avdragsbestämmelser i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt. Utskottet har ej haft något att erinra mot vad sålunda föreslagits.

Barnavdraget (3 § 1 mom.) har i samband med dess omläggning till obligatoriskt underkastats den förändringen, att vid taxeringar över 4,000 kronor detsamma satts till 200 kronor, medan den förutvarande siffran 300 kronor bibehållits för de lägre taxeringarna.

En blivande tillämpning av 3 § beräknas i sin helhet medföra en minskning i statsinkomst av omkring 5,000,000 kronor, vilket belopp ju är betydande i och för sig men likväl i betraktande av det angelägna syftet och inkomst- och förmögenhetsskattens totala avkastning icke bör verka avskräckande.

De förändringar det framlagda förslaget i övrigt innehåller, jämfört med förut gällande författning, äro icke av den betydelse, att de

behöva särskilt omnämnas. De hava icke givit anledning till någon anmärkning.

Motion I. 147.

Mera på sidan om ämnet ligger herr *K. J. Ekmans* motion, I: 147, vilken går ut på att avdrag enligt 2 § skulle bliva utan verkan beträffande viss allmän avgift, nämligen den efter bevillningstaxeringen utgående avgift till prästerskapet, som i regel ingår i de gamla löneredningarna.

Utskottet har låtit denna fråga underkastas sakkunnig persons bedömande och därvid inhämtat i huvudsak följande.

Ifrågavarande avdrag skulle kunna få betydelse med avseende å ecklesiastikåret 1920—21, d. v. s. till eventuell minskning av de prästlöner, som för berörda år uppbäras. Den 1 maj 1920 vore gamla löneredningar i tillämpning i blott omkring 400 pastorat, vadan den i motionen upptagna siffran 850 icke vore aktuell i detta sammanhang. I verkligheten skulle man dock ej hava att räkna med ens den förra siffran eller någon betydande del därav. I det större antalet hithörande gamla lönekonventioner vore nämligen ifrågavarande avgift ställd i förhållande till den »för nästföregående året till bevillning uppskattade inkomsten», varemot det endast i ett mindre antal fall förekomme, att avgiften utginge på grundval av den inkomst, för vilken »bevillning blivit under det nästföregående året erlagd». Med avseende å tillämpningen av den förra regeln i sådana fall, där den avgiftspliktige åtnjöte bevillningsfritt avdrag, förekomme flera rättsfall, och hade bl. a. i prejudikat av år 1912 (ref. 33 i regeringsrättens årsbok) fastslagits, att avgiften skulle beräknas, icke å den beskattningsbara inkomsten utan å den uppskattade inkomsten utan bevillningsfritt avdrag. Analogivis kunde man således sluta till, att i hithörande fall ej heller ifrågavarande särskilda avdrag kunde rättsligen inverka på prästerskapets löneförhöjningar.

Beträffande de på det hela taget färre fall, då teoretiskt ifrågavarande avdrag kunde medföra minskning i berörda förmåner, vore föröfrigt att märka, att i regel dylik minskning motvägdes av den ökning i inkomst, som följt av de senare årens allmänna stegring av den bevillningstaxerade inkomsten. Givetvis kunde det finnas fall, där någon minskning kunde förekomma. I dessa fåtaliga fall stode dock för vederbörande öppet att, om lönen nedginge under den minimiavlöning, som Kungl. Maj:t ansett skälig, söka lönetillskott.

Vad särskilt beträffade de av motionären anförda exemplen på församlingar, där de särskilda avdragens inverkan på prästlönerna kunde

bliva särskilt kännbar, erinrades, att av de omförmälda församlingarna endast en, nämligen Mollösund, ännu hade kvar gammal konvention. För de övriga, som blivit nyreglerade, saknade ju frågan betydelse.

Genom vad sålunda blivit upplyst har utskottet erhållit den uppfattningen, att de av motionärens förslag i verkligheten berörda fallen icke äro så talrika, att en undantagslagstiftning för dessas del kan vara berättigad. Då härtill kommer att i enskilda ömmande fall vederbörande prästman kan söka och, efter vad utskottet förutsätter, också på denna grund bliva tillerkänd lönetillskott, har utskottet funnit sig sakna tillräcklig anledning tillstyrka motionen.

Med åberopande av det anförda får utskottet hemställa,

1) att riksdagen måtte, med förklarande, att Kungl. Maj:ts förevarande proposition icke kunnat oförändrad bifallas, antaga ovan återgivna förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1919 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt med den ändring, att 2 § 2 mom. skall erhålla följande lydelse:

2 mom. Vid samma taxering må skattskyldig, som icke taxeras till inkomst och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,000 kronor, åtnjuta ned-sättning — — — icke vara i behov.

2) att de i detta betänkande behandlade motionerna

a) I:149, av herr Rooth,

b) II:332, av herr Karlsson i Vätö, samt

c) II:333, av herrar Brännström och Nilsson i Antnäs,

må anses besvarade med vad utskottet under 1) hemställt; samt

3) att herr K. J. Ekmans förevarande motion, I:147, icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 4 mars 1919.

På bevillningsutskottets vägnar:

G. W. KÄLLMAN.

Reservation

av herrar *Ollas A. Ericsson, K. A. Nilson, Boman, Jonsson* i Hökhult, *Olsson* i Kullenbergstorp och *Neess*, vilka yrkat, att 2 § i den av Kungl. Maj:t föreslagna förordningen skulle erhålla följande lydelse:

2 §.

1 mom. Vid bevillningstaxeringen må för skattskyldig, som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,000 kronor och som har att på grund av försörjningsplikt underhålla ett eller flera barn, som vid 1919 års början icke fyllt 15 år, den i den skattskyldiges mantalsskrivningsort efter avdrag enligt 12 § i gällande bevillningsförordning återstående beskattningsbara inkomst nedsättas, om den skattskyldiges sammanlagda årsinkomst, beräknad i enlighet med 10 § i de vid bevillningsförordningen fogade »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen»,

ej uppgår till 1,500 kronor,

med högst 20 % för ett barn,

» » 30 » » två »

» » 40 » » tre »

» » 50 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 1,500 men ej till 2,500 kronor,

med högst 15 % för ett barn

» » 20 » » två »

» » 25 » » tre »

» » 30 » » fyra eller flera barn,

uppgår till 2,500 men ej till 3,000 kronor,

med högst 5 % för ett barn

» » 10 » » två eller tre barn

» » 15 » » fyra eller flera barn.

2 mom. Vid samma taxering må skattskyldig, som icke taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt för ett belopp av mera än 3,000 kronor, åtnjuta nedsättning av den i den skattskyldiges mantalsskrivningsort efter avdrag enligt 12 § bevillningsförordningen återstående beskattningsbara inkomst

med högst 30 procent, om den skattskyldiges sammanlagda årsinkomst, beräknad på sätt ovan är sagt, ej uppgår till 1,000 kronor,

med högst 20 procent, om berörda årsinkomst uppgår till 1,000 kronor men ej till 2,000 kronor; och

med högst 10 procent, om samma årsinkomst uppgår till 2,000 kronor men ej till 3,000 kronor.

Beslut om avdrag enligt detta mom. må avse vare sig viss skattskyldig eller viss med hänsyn till årsinkomstens eller försörjningspliktens storlek eller ock till annan på skatteförmågan väsentligt inverkan omständighet bestämd grupp av skattskyldiga.

Ej må den omständighet, att avdrag skett jämlikt 1 mom. utgöra hinder att medgiva avdrag jämväl enligt detta moment.

3 mom. Avdrag enligt 1 mom. samt, i fråga om skattskyldig, som på grund av försörjningsplikt underhåller annan, avdrag enligt 2 mom. skola medgivas, därest icke taxeringsmyndigheten efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall finner den skattskyldige därav icke vara i behov.